

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch recht

<https://hdl.handle.net/1874/267299>

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD

VAN

Doctor in het Romeinsch en Hedendaagsch Recht,

AAN DE

HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

NA MACHTIGING VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

Dr. J. J. VAN OOSTERZEE,

Gewoon Hoogleraar in de Godgeleerdheid.

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAAT

EN

VOLGENS BESLUIT DER RECHTSGELEERDE FACULTEIT,

TE VERDEDIGEN

DOOR

WILLEM HENDRIK DE BEAUFORT,

Geboren te Utrecht.

Op Zaterdag, den 25sten Mei 1868, des namiddags ten 2 ure.

UTRECHT,

J. G. VAN TERVEEN EN ZOON.

1868.

THE HISTORY OF THE

ROYAL SOCIETY OF LONDON

AND OF THE SOCIETY OF MEDICAL PHYSICIANS

IN THE CITY OF LONDON

FROM THE YEAR 1660 TO 1800

BY JOHN HENRY LEE

ESQ. OF THE BARR

AT THE CLERK'S OFFICE

IN THE CITY OF LONDON

PRINTED BY J. JOHNSON, ST. PAULS CHURCH-YARD, LONDON.

STELLINGEN.

I.

Het interdictum Salvianum komt slechts den verhuurder toe, maar niet alleen tegen den huurder.

II.

Hij, die onverschuldigde vervangbare zaken ontvangen heeft, moet niet slechts datgene vergoeden waardoor hij werkelijk is gebaat geworden.

III.

Onnoodig is de conjectuur van Prof. DES AMORIE

VAN DER HOEVEN (Jaarboeken 1862, bldz. 213), dat men L. 6 § 1 D. de servis exportandis lezen moet „non alias ex vendito propter poenam homini non irrogatam,” echter is niet met Mr. PHILIPS (Jaarboeken 1863, bldz. 791) aan te nemen, dat er van het geval gehandeld wordt, dat de verkooper bedongen heeft, dat de slaaf niet mag mishandeld worden.

IV.

De lectio vulgata in L. 7 D. de servis exportandis „quodsi ut manumitteretur ne poenae causa exportaretur convenit” is niet te verdedigen.

V.

De schuldenaar kan het geconsigneerde, na het vonnis van waardeverklaring, terugnemen, zonder toestemming van den schuldeischer.

VI.

De actio negatoria is volgens onze wet niet toe te laten.

VII.

De zaakwaarnemer heeft voor zijne voorschotten regt op interessen.

VIII.

Zij die bij huwelijksche voorwaarden eene geheele of gedeeltelijke nalatenschap ontvangen hebben, treden, bij overlijden van den schenker, van regtswege in het bezit van diens vermogen.

IX.

De schuldeischers die scheiding van goederen hebben gevraagd volgens art. 1153 B. W. verliezen, later voor het ontbrekende tegen de erfgenamen opkomende, het voordeel van die scheiding.

X.

De aanneming van een reçu stelt geene overeenkomst daar, ten aanzien van de daarop vermelde voorwaarden.

XI.

Hij die na den dag der aanvraag is gegijzeld, moet na de faillietverklaring ontslagen worden.

XII.

Bij ontbreken van begin van bewijs bij geschrifte, is de decisoire eed bij verzekering niet toegelaten.

XIII.

De vennootschap onder eene firma is door den dood van eenen vennoot, ten aanzien van derden, ontbonden, al had er geene bekendmaking in de dagbladen plaats.

XIV.

Het ware wenschelijk, dat het huren van waren, om deze weer te verhuren en evenzoo het verruilen van waren om dezelve te verkoopen, door den wetgever onder daden van koophandel waren opgenomen.

XV.

Minder juist is de meening van Prof. BONEVAL FAURE (R. Bbl. 1866, pag. 573), dat de kantonregter onbevoegd is om kennis te nemen van eene eisch tot betaling van verschenene grondrenten, waarvan de titel niet betwist wordt.

XVI.

Art. 198 C. P. treft ook den ambtenaar, die buiten complicitéit misdoet.

XVII.

De heeler der opbrengst van gestolen goed is niet strafbaar.

XVIII.

Noch de geledene vrees voor straf, noch veronderstelde beterschap, noch verzwakking van bewijs van schuld of onschuld, kunnen als toercikende gronden voor de verjaring van strafvordering en straftoepassing, aangemerkt worden.

XIX.

Art. 261 C. P. omvat ook de godsdienstoefeningen der afgescheidenen, al zijn die vereenigingen niet als regtspersonen erkend.

XX.

Wanneer voor den beklagde, in eene zaak met

gevangenzetting bedreigd, door den advocaat eene wettige reden van afwezigheid wordt aangetoond, is hij niet bij verstek te veroordeelen.

XXI.

De zoogenaamde wettelijke erfdienstbaarheden, zijn ook in het volkenregt aan te nemen.

XXII.

Het stelsel van zelfstandige rapporteurs is af te keuren.

XXIII.

Onbepaalde verantwoordelijkheid verdient bij bankvennootschappen de voorkeur.

XXIV.

De voordeelen van den effectenhandel overtreffen zijne nadeelen.

XXV.

Onaannemelijk is het door J. B. SAY (Cours d'Econ.

Polit. II. 361) overgenomen gezegde van RICARDO:
„qu'aucun plan pour secourir les pauvres ne mérite
„attention, s'il ne tend à mettre les pauvres en état
„de se passer de secours.”

XXVI.

De belasting op de honden is af te keuren.

...the ...
...the ...
...the ...

XXI

...the ...
...the ...

XXII

...the ...
...the ...

XXIII

...the ...
...the ...

XXIV

...the ...
...the ...

XXV

...the ...
...the ...